

[Socialministeren]

get, der afgør hvem. Det er fagforeningerne. Jamen det var da en klar melding. Så ved vi det.

Jeg vil gerne sige tak for det, fru Lilli Gyldenkilde sagde. Jeg synes, det er udmærket at få fremhævet, hvad det er, der blokerer disse ordninger. Det er jeg selvfølgelig fuldstændig opmærksom på. Jeg har for nylig udsendt en ny bekendtgørelse, som bløder disse grænser lidt op. Hvis ikke Arbejdsmarkedsudvalget allerede har fået bekendtgørelsen, så skal jeg sende den over.

Men vi har været forsigtige – det har vi været i Socialministeriet, det var vi i og for sig også blandt de partier, der i sin tid vedtog denne lov – med ikke at gøre grænserne for vide, fordi man jo fra den anden side af salen ustandselig påpegede, at dette her ville blive misbrugt.

Derfor har det været mig magtpåliggende både i sin tid, da vi vedtog loven, og nu som minister ikke at give for vide rammer, som kunne give anledning til, at man kunne kritisere ordningen for, at den var for fordelagtig.

Jeg synes, det er fint, at SF er parat til at se på ordningen og finde ud af, om de kriterier, vi har stillet op, stadig er for stramme. Det tror jeg i og for sig at SF har ret i.

Så spørger hr. Kaj Poulsen mig, hvad jeg tror der er grunden til, at ikke flere bruger ordningen. Ja, der kan jo være mange. Men jeg læser – tro det eller lad være – også fagblade en gang imellem, og jeg ved, hvordan denne ordning er blevet skosat, hvordan man har advaret imod den, og hvordan man ikke kan lide den. Det kan jo være grunden.

Når der er så mange landmænd, der bruger den, kan det jo være, fordi man i landboforeningerne har set, at her var en mulighed for for nedslidte mennesker at gå på halv tid. Der er da ikke noget at sige til, hvis folk i deres fagblade ustandselig læser, at dette her er farligt, og det må man endelig ikke, ja, så vil man lade være. Det er da så kun beklageligt.

Når ordningen er blevet lidt ældre, håber jeg selvfølgelig på, at der vil være nogle flere mennesker, der indstiller sig på, at det er en mulighed i deres alderdom. Det er klart, at man ikke fra den ene dag til den anden finder ud af, at denne ordning eksisterer, og at den er anvendelig. Jeg tror, at når folk ser, at deres kolleger kan gå på denne ordning, så vil der være andre, der kommer til at bruge den – og flere.

Jeg kan oplyse, at pr. 1. juli i år var der i alt 5.481, og jeg giver absolut hr. Kaj Poulsen ret i, at det ikke er en succesordning. Men det betyder ikke, at den ikke kan blive det, og det er jeg helt sikker på at den bliver.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

For at socialministeren ikke i sin nyvundne omsorg for Fremskridtspartiet skal græde sig i søvn alt for mange nætter, skal jeg fortælle hende, at den personlige frihed ligger os meget stærkt på sinde. Men den personlige frihed, socialministeren her taler om, er en personlig frihed for nogle flere mennesker til at tage nogle flere penge, som er indbetalt af skatteyderne, og hver gang man tillader nogle flere sociale ydelser, så øger man selvfølgelig friheden for den, der modtager ydelserne, og man indskrænker skatteydernes frihed, for skal der betales flere penge ud i sociale ydelser, så skal andres frihed begrænses ved, at de skal betale mere i skat.

Ud over denne, må vi unægtelig sige, detalje, som vi diskuterer her, om hvorvidt der overhovedet skulle være nogen a-kassemedlemmer, der ville foretrække at gå til de 5.481's brigade, er der imidlertid også problemet med foreningsfriheden i Danmark. Vi finder faktisk, at det er ret væsentligt, at foreninger kan indrette deres vedtægter på forskellig måde, og det er et spørgsmål om, hvad Folketinget overhovedet skal tage sig af. Skal vi tage os af at redigere så den ene forenings vedtægter, så den anden forenings vedtægter, når vi ikke synes om det, så kunne vi virkelig få mange debatter som den, vi havde i går.

Jeg skal garantere for, at der er stof til mindst 20.000 debatter af lige så stor længde, som seminariedebatten i går, hvis vi skal til at tage op, hvad der skal ændres af vedtægter i foreninger rundt omkring. Jeg synes ærlig talt, Folketinget har væsentligere ting at bruge de 168 timer om ugen til, der står til vor rådighed kun 52 uger om året, end at skulle gå i gang med at reformere på alverdens foreningsvedtægter, for giver man først los her, så kan man give los 500 andre steder også.

Socialministeren (Aase Olesen):

Sidste år havde hr. Glistrup et flertal her i Folketinget for at få afskaffet delpensionen.